

CRÍTICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Western simiesc, caïnita

La història. San Francisco, demà. Una pandèmia (la grip dels micos) ha desertitzat el planeta; mentrestant, la tribu dels simis liderada per Cèsar, viu feliç als boscos, però un mal dia l'Home Armat es presenta.

La pel·lícula. La ciència-ficció a partir de simis desenvolupats (i amb el do de la paraula) ha estat a l'ordre del dia cinèfil en els darrers anys. Des que en 1968 l'inspirat Franklin Schaffner adaptava la novel·la del gal Pierre Boulle, la pantalla s'ha vist envaïda per mones Xites recalcitrants i venjatives. I de Tarzans en declivi nonagenari. En aquesta enèsima pre-seqüela franquicial, el novaiorquès Matt Reeves (1968) munta una agraïda funció nostàlgica, tant a mig camí del western sèrie B, anys 50, com de l'espectacle megadigital súper cool sèrie A, anys 14, aquí i ara. Vaja, que *El*

amanecer del planeta de los simios és, al capdavant, una derrota humana anunciada. Precisament tot el contrari del que enuncia el títol d'aquest majúscul *mainstream* canicular. O no. És a dir, on abans els pells roges la palmaven per atàvics i els colons blancs s'imposaven per moderns, ara la història retrotreu allò que tal vegada s'esdevingué. Coses de la vida, l'altre dia, el 21 de juliol, l'editorial gràfica de *El País*, punyent ninotaire sacrificial, El Roto anotava: primer pla d'un Darwin barbablanca

que deixa anar, "Todas las especies evolucionan, menos la humana, por supuesto". Enllà de semblants ironies transcendents, sarcàstiques, el nou capítol cinèfil dels simis a la recerca d'una llibertat ofegada (i que ningú no malpensi!) ens aboca a registres pop de quan la subcultura feia mans i mànegues per no morir en l'intent. Curiosament, tot i que curós, aquest western reciclat que no deixa de ser l'aventura d'uns simis tribals més evolucionats que uns humans

El amanecer del planeta de los simios

Director: Matt Reeves.
Intèrprets: A. Serkis, J. Clarke. EUA, 2014. 130'.
JC Alpicat, Lauren Lleida, Majèstic Tàrrrega. 18 juliol.

a la deriva, aporta previsibles dosis d'emoció adolescent i d'espectacle intergeneracional. ¿El retorn al Paradís caïnita?

El tema. És evident que el mico ve de l'home. ¿O era a l'inrevés?

La imatge. Kobac, simi caragirada, disparant a traïció contra el confiat Cèsar.

La frase. "Cal pensar abans que actuar" avisa Cèsar. ¿I doncs senyores i senyors del xoc de trens?

La recomanació. Col·leccionistes de planetes-dels-simis-irats i plàtans de proximitat.